

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 344/2019-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Poľovníckej spoločnosti Žiar Nesluša, IČO 42068649, Nesluša 171, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Alena Gregorová, advokátka, Horná 54, Banská Bystrica, pre namietané porušenie neoznačeného základného práva rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžk 11/2018 z 28. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Poľovníckej spoločnosti Žiar Nesluša o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť Poľovníckej spoločnosti Žiar Nesluša (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie neoznačeného základného práva rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžk 11/2018 z 28. februára 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola ďalším účastníkom konaní vedených na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 20 S 89/2016 a sp. zn. 30 S 66/2016 o správnej žalobe žalobcov (fyzických osôb, vlastníkov poľovných pozemkov) o preskúmanie zákonnosti opatrení žalovaného Okresného úradu v Žiline, pozemkového a lesného odboru (ďalej len „okresný úrad“), ktorými bola zaevidovaná zmluva o užívaní poľovného revíru „Poľany Nesluša“ z 24. októbra 2013 a dodatok č. 1 – úplné znenie zmluvy o užívaní Poľovného revíru „Nesluša“.

3. Krajský súd rozsudkami sp. zn. 20 S 89/2016 z 10. októbra 2017 a rozsudkami sp. zn. 30 S 66/2016 z 10. októbra 2017 namietané opatrenia okresného úradu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a žalobcom priznal právo na náhradu trov konania.

4. Sťažovateľka podala proti obom rozsudkom krajského súdu kasačnú sťažnosť, v ktorej namietala nesprávne posúdenie včasnosti podania správnej žaloby žalobcami zo strany krajského súdu. Kasačnú sťažnosť podali aj ďalší účastníci konania.

Najvyšší súd namietaným rozsudkom sp. zn. 10 Sžk 11/2018 z 28. februára 2019 kasačné sťažnosti zamietol a žalobcom priznal nárok na náhradu trov kasačného konania.

5. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že najvyšší súd, ako aj krajský súd *«porušil právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces tým, že porušil zákonné ustanovenie stanovujúce lehotu na podanie správnej žaloby § 181 ods. 1 SSP, keď súd nesprávne posúdil včasnosť podania správnej žaloby žalobcami 1/ - 3/ t.j. podanie žaloby po uplynutí 2-mesačnej zákonnej lehoty, pričom žalobu považoval za včasné podanú.*

Nesprávnosť právneho posúdenia včasnosti podania žaloby je nepochybná, nakoľko je absolútne nesporné, že

- žalobcovia boli o opatrení správneho orgánu, ktorým zaevidoval Zmluvu o užívaní poľovného revíru „Nesluša“ s Poľovníckou spoločnosťou ŽIAR Nesluša, IČO: 42068649 informovaní takmer okamžite po príslušnom úkone správneho orgánu, najneskôr však 16.4.2015.

- žaloba bola podaná po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty, ktorej zmeškanie nebolo a nie je možné odpustiť.

Predmetný proces je nepochybné administratívnym (správnym) procesom, keďže je vykonávaný pred správnym orgánom, aj keď v zmysle §79 ods. 2 písm. c) ZoP sa naň nevzťahujú jednotlivé ustanovenia správneho poriadku. Opatrenie žalovaného o zaevidovaní zmluvy sa osobitne nedoručuje t.j. začiatok lehoty určuje už samotný dátum zaevidovania zmluvy, t. j. v tomto prípade 30.10.2013.

V prípade žalobcov 1/ - 3/ je navyše nepochybné, že sa o opatrení žalovaného dozvedeli včas na to, aby mohli podať včas (v zákonnej lehote) správnu žalobu. Uvedené je zjavné z ich konania, a to najmä:

- žalobcovia dňa 16.4.2015 podali civilnú žalobu - konanie pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 17C/203/2015 o určenie neplatnosti zmluvy o užívaní poľovného revíru z 24.10.2013, Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 15.2.2017 žalobu zamietol.

- žalobcovia dňa 16.4.2015 podali civilnú žalobu - konanie pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 14S/1/2015 o určenie neplatnosti uznesenia Zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov z 24.10.2013. Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 3.10.2017 žalobu zamietol.

Obe žaloby sa nepochybné týkajú rovnakých udalostí t. j. konania zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov dňa 24.10.2013, samotnej zmluvy o užívaní poľovného revíru zo dňa 24.10.2013 a jej následnej evidencie - tak ako konanie o správnej žalobe sp. zn. 30S/66/2016 a sp. zn. 20S/89/2016 obe vedené Krajským súdom v Žiline. So zaevidovaním zmluvy preto boli oboznámení najneskôr 16.4.2015, a tvrdenie, že sa oboznámili s napadnutým opatrením až 15.6.2016 sa preto javí ako účelovo zavádzajúce.

Súd teda nemohol dospieť k právnomu záveru, že žaloba bola podaná včas, lebo všetci žalobcovia najneskôr v deň podania žaloby na Okresný súd Žilina v konaní 17C/03/2015 a 14S/1/2015 t. j. v deň 16.4.2015 o opatrení žalovaného mali plnú vedomosť a nepochybné ho mali v dispozícii.

Potom podľa § 181 ods. 1 a ods. 4 SSP je nesporné, že žaloba bola podaná oneskorene a súd o nej konať nemal.

Nakoľko ex lege sa opatrenie o evidencii užívania poľovného revíru nedoručuje, uznanie lehoty resp. začatie jej počítania až od vynúteného doručovania opatrenia

žalovaným vnímame ako porušenie elementárnej zásady *iura novit curia* zo strany krajského súdu a rovnako najvyššieho súdu, a preto v prípade ak súdy nedodržiavajú právne normy, nie je možné daný súdny proces považovať za „spravodlivý, prejednaný nezávislým a nestranným súdom“, a teda jednoznačne tým dochádza k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces.

Ďalším dôkazom o tom, že žalobcovia o napadnutom opatrení žalovaného mali vedomosť svedčí aj skutočnosť, keď Okresný úrad Žilina, odbor pozemkový a lesný, krajskému súdu v žalobnej odpovedi uviedol, že už dňa 11.12.2013 podaním OU-Žilina PLO 2013/000299-3 sa vyjadroval k podnetu žalobcov podanému Okresnej prokuratúre v Žiline vo veci Pd 228/13-3. V tomto konaní Okresná prokuratúra v Žiline na podnet žalobcov skúmala zákonnosť postupu žalovaného správneho orgánu pri evidencii zmluvy o užívaní poľovného revíru a nezákonnosť nezistila.

Krajský súd v Žiline v bode 13. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že žaloba mala byť podaná v zákonnej lehote, lebo žalobcovia až dňa 1.6.2016 podali žiadosť o sprístupnenie informácií a odpoveď obdržali podaním žalovaného z 15.6.2016. Takýmto postupom Krajského súdu Žilina bolo hrubo zasiahnuté do základných princípov právnej istoty a právneho štátu, lebo ak bol tento postup všeobecne akceptovaný, bolo by možné kedykoľvek a kýmkoľvek po podaní žiadosti o informáciu podať žalobu a tým zneistiť právne postavenie užívateľa poľovného revíru, čo považujem za absolútne neprípustné. Najvyšší súd sa s odôvodnením stotožnil.».

6. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1/ Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžk/11/2018 zo dňa 28.2.2019 a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

2/ Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť trovy konania sťažovateľa.“

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo

o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o namietanom porušení jej práva na spravodlivý proces tým, že najvyšší súd v kasačnom konaní, ako aj krajský súd svojimi rozsudkami nesprávne, v rozpore s § 181 ods. 1 Správneho súdneho poriadku posúdili včasnosť podania správnej žaloby žalobcami. Sťažovateľka sa preto domáha zrušenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu rozsudkami sp. zn. 10 Sžk 11/2018 z 28. februára 2019 a žiada priznať náhradu trov konania.

I keď z obsahu sťažnosti sa dá vyvodit', že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (ktoré v odôvodnení sťažnosti cituje), v petite nežiada vyslovenie porušenia týchto základných práv namietaným rozsudkom najvyššieho súdu. Taktiež v odôvodnení sťažnosti uvádza ako porušovateľov svojich základných práv krajský súd, ako aj najvyšší súd, v petite sťažnosti však za porušovateľa označila len najvyšší súd.

13. Krajský súd v rozsudku sp. zn. 20 S 89/2016 z 10. októbra 2017 a totožne aj v rozsudku sp. zn. 30 S 66/2016 z 10. októbra 2017 k argumentu sťažovateľky o nesprávnom počítaní lehoty na podanie správnej žaloby uvádza: «*13. Predtým, ako správny súd pristúpil k meritórnemu preskúmaniu napadnutého opatrenia, skúmal, a to aj na námietku žalovaného vo vyjadrení, či žaloba bola podaná v zákonnej lehote na jej podanie, t. j. dva mesiace od oznámenia napadnutého opatrenia žalobcom. Správny súd mal preukázané, že žalobcom bolo napadnuté opatrenie doručené až na ich žiadosť*

o sprístupnenie informácií zo dňa 01.06.2016, ktorú adresovali žalovanému a žiadali informácie týkajúce sa zaevidovania zmluvy o užívaní Poľovného revíru „Poľany Nesluša“ napadnutým opatrením žalovaného a doručenie kópie všetkých listín, ktoré boli pripojené k tejto zmluve. Z rozhodnutia Okresného úradu Žilina, pozemkový a lesný odbor č. j. OU-ZA-PLO-2016/0026495-04 zo dňa 15.06.2016 vyplýva, že žalovaný túto informáciu poskytol čiastočne - s vylúčením osobných údajov fyzických osôb, ktoré súvisia s ich identitou. Inak požadované listiny [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sprístupnil. Keďže rozhodnutie o sprístupnení informácií a listín je datované 15.06.2016, potom žaloba, ktorá bola osobne podaná na súd 30.06.2016, je podaná v zákonnej dvojmesačnej lehote. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného vo vyjadrení k žalobe, že žalobcovia mali už predtým vedomosť o obsahu napadnutého opatrenia, ako aj samotnej zmluvy, ktorá bola evidovaná, pretože nebolo preukázané, že by táto zmluva bola žalobcom doručená už skôr. Uvedené sa nepodarilo zistiť ani zo spisu Okresnej prokuratúry Žilina sp. zn. Pd 228/2013, pretože okresná prokuratúra tento dozorový spis súdu na jeho žiadosť nezapožičala. Ani tá skutočnosť, že žalobcovia podali dňa 16.04.2015 na Okresný súd Žilina civilnú žalobu o neplatnosť tejto zmluvy, ešte nepreukazuje tú skutočnosť, že im napadnuté opatrenie bolo doručené pred dátumom sprístupnenia informácií o tejto listine...»

14. Najvyšší súd v namietanom rozsudku sp. zn. 10 Sžk 11/2018 z 28. februára 2019 k argumentu sťažovateľky o nesprávnom počítaní lehoty na podanie správnej žaloby uvádza: «23. Kasačný súd poznamenáva, že správny súd mal preukázané, že žalobcom boli napadnuté opatrenia doručené až na ich žiadosť o sprístupnenie informácií zo dňa 01.06.2016, ktorú adresovali žalovanému a žiadali informácie týkajúce sa zaevidovania zmluvy o užívaní Poľovného revíru „Poľany Nesluša“ napadnutým opatrením žalovaného a doručenie kópie všetkých listín, ktoré boli pripojené k tejto zmluve. Z rozhodnutia Okresného úradu Žilina, pozemkový a lesný odbor č. j. OU-ZA-PLO-2016/0026495-04 zo dňa 15.06.2016 vyplýva, že žalovaný túto informáciu poskytol čiastočne - s vylúčením osobných údajov fyzických osôb, ktoré súvisia s ich identitou. Inak požadované listiny sprístupnil. Keďže rozhodnutie o sprístupnení informácií a listín je datované 15.06.2016, potom žaloba, ktorá bola osobne podaná na súd 30.06.2016, bola podaná v zákonnej

dvojmesačnej lehote. Kasačný súd sa s uvedeným právnym názorom stotožňuje, pretože v predmetnom konaní nebolo preukázané, že by napadnuté rozhodnutia bolo žalobcom doručené už skôr.»

15. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde (predtým § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov) vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

16. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a k čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

17. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy,

ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

18. Ústavný súd konštatuje, že podstata sťažovateľkiných námietok vo vzťahu k namietanému rozsudku najvyššieho súdu sa týka toho, že najvyšší súd nesprávne právne posúdil začiatok plynutia lehoty na podanie správnej žaloby.

Ako je zrejmé z citovaných častí odôvodnenia rozsudkov krajského súdu, ako aj namietaného rozsudku najvyššieho súdu, najvyšší súd sa námietkou sťažovateľky riadne zaoberal a s argumentáciou sa vysporiadal. Vyjadril jednoznačné stanovisko k tvrdenému oneskorenému podaniu žaloby, pričom poukázal na dokazovanie vykonané v tomto smere krajským súdom, vyjadril sa k skutkovým okolnostiam a právnej stránke veci.

Ústavný súd v namietanom rozsudku krajského súdu nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako to sťažovateľka tvrdí vo svojej sťažnosti. Najvyšší súd aplikoval na zistený skutkový stav relevantnú zákonnú úpravu a s podstatným argumentom sťažovateľky sa vysporiadal. Z namietaného uznesenia je zrejmé, akými úvahami sa najvyšší súd riadil pri právnom posudzovaní veci. Závery, ku ktorým krajský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne) alebo zjavne neodôvodnené, keďže majú oporu v zákone a sú jasne a dostatočne právne zdôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti, resp. arbitrárnosti napadnutého uznesenia.

19. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

20. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. Okrem toho ústavný súd poukazuje na nedostatky sťažnosti uvedené v bode 12 tejto sťažnosti.

Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde) sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany.

Sťažnosť v predloženej podobe neobsahovala návrh rozhodnutia (petit) vymedzený v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 zákona o ústavnom súde, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Ústavný súd pripomína, že právomoc zrušiť napádané rozhodnutie je viazaná na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa napádaným rozhodnutím. Sťažovateľka však v petite sťažnosti neuviedla, ktoré základné práva a slobody mali byť právoplatným rozsudkom najvyššieho súdu porušené, a ani nežiadala vysloviť porušenie základných práv a slobôd.

Na základe uvedeného sú tu dôvody aj na odmietnutie sťažnosti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

22. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že možnosť vyzvať sťažovateľku na odstránenie nedostatkov sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde nevyužil, keďže by to bolo neúčelné a nehospodárne. Ani prípadné odstránenie nedostatkov petitu by neprinieslo pre sťažovateľku vecne iný výsledok konania. Obsah sťažnosti sa totiž javí už v predloženej podobe ako zjavne neopodstatnený.

23. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v sťažnostnom petite.

Poučenie: Proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2019